

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ

APARE ODATA PE SAPTĂMANA SUB CONDUCEREA D-lor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI,
N. POLIZU-MICȘUNEȘTI, C. HAGI-THEODORAKY.

SILIU RĂDULESCU
PRIM-REDACTOR

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

Gaius — *Noul Prim-Președinte al Casației.*

Jurisprudența Română. — *Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția II.* — Curte cu jurați. — Președinte. — Putere discreționară. — Informatori. — Martori. — Notificarea listei. — Somațiune.

(Achilina Taurescu cu Ministerul Public).

Curtea de Apel București secția IV. — Revizuire. — Renunțare la dreptul de apel. — Instanță competentă.

(Maria Ionescu cu Nicolae Ionescu).

Trib. Ilfov, secția I c. c. — Nulități. — Caractere. — Aprecierea judecătorului. — Instituție publică. — Rectificare.

(A. W. Hirnstein cu S. Wappner)

Judec. Ocol mixt Moinești (Bacău). — Contracte și convențiuni. — Stipulație pentru altul. — Plată. — Bună credință. — Creanță. — Proprietar aparent.

(Alex. Moldoveanu și alții cu Rudolf Tilck).

ciat, al tuturor instanțelor de fond, nu se putea ca domnul Oscar Nicolescu să nu ajungă Prim-Președintele supremei instanțe de drept.

Și acea justiție imanentă de care vorbeam mai sus, i-a dat această satisfacțiune superioară de care a fost privat câtva timp, satisfacțiune pe care o merita eu prisosință.

Deși cunoscut și apreciat de toți magistrații și avocații cu care a fost în contact, totuși e nevoie cred, să insistăm mai mult asupra personalității complexe și excepționale a noului Prim-Președinte al Casației noastre. Marea sa autoritate morală, superioritatea sa culturală, imensa sa activitate jurisprudențială, precum și enorma muncă juridică depusă cu atâta amplitudine și conștiinciozitate de acest învățat jurist în serviciul justiției, merită a fixa într'un cadru mai larg importanța acestui eveniment judiciar.

De aceia personalitatea superioară a noului șef al supremei noastre Curți, ne impune o examinare mai amănunțită a lungei și bogatei sale activități profesionale.

O carieră strălucită de peste 39 de ani în magistratură, care dela început s'a manifestat prin cele mai laborioase lucrări jurisprudențiale: sentințe, decizii, opinii separate, adânc meditate și admirabil redactate și motivate în drept, fac din activitatea judecătorească a noului Prim-Președinte al Casației, un exemplu aproape inimitabil.

Doctor în drept al Facultății juridice din Paris, procuror la Tribunalul Ilfov, apoi judecător de ședință la acelaș tribunal, președinte și prim-președinte la Tribunalul Ilfov, Consilier, Președinte și Prim-Președinte la Curtea de Apel din București, pe care a condus-o mult timp, apoi Consilier și Președinte la Inalta Curte de Casație, munca și activitatea sa de îndrumător și stabilizator al jurisprudenței, este imensă. Mii de sentințe și decizii din cele mai desăvârșit motivate, au îmbogățit jurisprudența și doctrina judiciară a dreptului nostru privat. Problemele cele mai complicate și mai controversate ale dreptului nostru civil, comercial, public și penal, și-au găsit soluțiunea și interpretarea lor cea mai justă și mai conformă doctrinei, în sentințele și deciziunile pronunțate și redactate de acest

Noul Prim-Președinte al Inaltei Curți de Casație și Justiție OSCAR N. NICOLESCU

Personalitatea sa morală și culturală. Marea sa activitate jurisprudențială.

Înaintarea domnului Oscar N. Nicolescu în postul judecătorec suprem de Prim-Președinte al Inaltei Curți de Casație și Justiție, a produs o unanimă mulțumire și aprobare, atât în rândurile tuturor magistraților cât și în lumea avocaților.

Cine nu cunoaște oare pe acest distins și savant magistrat, din strălucita și îndelungată sa reputație, în lungul șir de ani de când împarte justiția, în mod așa de integru și cu atâta demnitate, în lumea justițiabililor din București?

Această avansare bine meritată din toate punctele de vedere era, de altfel, de mult așteptată. Ea ar fi avut loc încă de acum câțiva ani, dacă unele împrejurări legale, — rudenia cu un fost înalt consilier, — nu ar fi oprit pe acest eminent magistrat de a păși încă de mult pragul Casației.

Dar, există o justiție imanentă, o justiție reparatorie a împrejurărilor. Nu se putea ca acest ilustru magistrat să se oprească în mersul ascendent al carierei sale și să termine strălucitoarea sa viață judecătorească, fără a ajunge la situațiunea cea mai culminantă judiciară, la apogeul profesiei sale, acela de Prim-Președinte al Inaltei Curți de Casație și Justiție. Fost Prim-Președinte, unanim apre-

strălucit magistrat. Nimic nu eșea din condeiul său, neverificat și nemeditat în modul cel mai amănunțit și mai scrupulos, când trebuia să-și semneze hotărârile ce pronunța. S'ar putea zice, din acest punct de vedere, că domnul Oskar Nicolescu a fost întotdeauna dator și conștiinciozitatea personificată.

Caracteristica generală a tuturor acestor sentințe, decizii și opinii separate, este o luminoasă eugere juridică, o aprofundată argumentare doctrinară și o admirabilă motivare în drept și în fapt a chestiunilor rezolvate prin aceste hotărâri.

Jurisprudența română trebuie să fie recunoșcătoare acestui învățat magistrat, care în lungul timp de peste 39 de ani, a răspândit în lumea juriștilor noștri cele mai savante și mai aprofundate pagini de gândire și soluționare juridică.

Și aici, o mică paranteză. Vorbind de jurisprudență și de rolul ei asupra soluționărilor juridice, Geny, marele teoretician al interpretării dreptului, spune:

„Precedentele judiciare nu pot să aibă o autoritate recunoscută, adică nu pot stabili reguli de drept care să se impue juriștilor. E o tendință ca să se recunoască interpretului și deci și judecătorului, puterea de deciziuni proprii, atunci când legea face sau este insuficientă, adică de a recunoaște jurisprudenței valoarea unei surse pozitive de drept. Organizația politică actuală refuză însă ca să li se dea instanțelor judecătorești o putere legiuitoare. Jurisprudența nu poate fi, alături de lege și uz, o sursă formală a dreptului privat, însă când ea este constantă și uniformă, dă judecătorului o convingere analoagă forței și rațiunii scrise. Jurisprudența este inițiatorul uzului și este și o forță productivă a dreptului. În privința autorității doctrinare a jurisprudenței, se poate spune că ea nu constituie o direcție obligatorie, constituie însă o autoritate pozitivă. În Bavaria, codul Maximilian promulgat la 1875 refuză autoritate împărativă opiniilor doctrinare, iar jurisprudenței Tribunalului îi atribuie valoarea unei interpretări uzuale. În Prusia legea din 1794 e mai categorică. Ea refuză atât opiniile juriștilor cât și judecăților anterioare orice putere pentru viitor. Școala istorică Savigny-Puchta vedea în juriști organele conștiinței comune reprezentanții poporului în sfera juridică. Dreptul juriștilor (Juristenrecht) nu era decât o urmare a dreptului popular; deci el fiind o varietate a dreptului uzual, avea forță obligatorie. Contra acestei teorii s'a ridicat Bessler. El o eroare, spune acesta, să găsești a priori pentru toate cazurile în sentimentul juridic al juriștilor, expresiunea adevărată a conștiinței populare; că, deci, dreptul juriștilor nu va putea trece ca o sursă legitimă a dreptului pozitiv decât când în fapt răspunde unei convingeri populare. În privința lui *Gerichtsgebrauch*, adică a jurisprudenței, autorul Wächter spune că în mod indirect poate să rezulte din el un drept cutumier, însă doctrina nu recunoaște acest drept. Unger, spune că numai practica judiciară reprezintă adevărata conștiință juridică comună. Bülow recunoaște judecăților un rol creator, nu însă de a stabili reguli de drept abstract. În fond acest autor justifică dezvoltarea liberei cercetări științifice a juriștilor.”

* *

Trecând acum dela concepția lui Geny la jurisprudența română, putem spune că, în afară de un număr restrâns de magistrați, ea n'a avut un doctinar și un interpret mai cult și mai bine pregătit în deslegarea conflictelor noastre de drept, ca actualul Prim-Președinte al Inaltei Curți de Casație d. Oskar N. Nicolescu.

Inteligență vie și pătrunzătoare, minte clară și promptă în soluționarea celor mai grele probleme juridice, posedând o cultură generală veșnic ținută în curent, noul Prim-Președinte al Curții de Casație este unul din reprezentanții cei mai străluciți și mai consacrați din actuala generație de juriști.

Autoritatea sa morală în lumea magistraților, a avocaților și a justițiabililor, este de asemenea la înălțimea cultivei și experienței sale de magistrat. Un caracter leal și drept, de o integritate și independență absolută, o conștiință superioară și neinfluențabilă, un spirit însuflețit întotdeauna de un înalt sentiment de dreptate, iată caracteristica morală a noului Prim-Președinte al Casației noastre.

Concepțiile și ideile sale asupra rolului și îndatoririlor profesionale ale magistraților, precum și asupra efectului judecăților asupra justițiabililor, sunt acele cari rezultă din profunza sa conștiință de exponent al justiției superioare pe care o reprezintă. Ele se rezumă în celebrul aforism: „*Honeste vivere, neminem laedere, suum quique tribuere*”, care este însăși definiția justiției. Un înalt magistrat francez a zis, vorbind de frumosul și importantul rol social al magistraților: „*Le droit pour tous, sans acception de personne ni de parti, le respect absolu des lois, des opinions et des consciences, tels sont les sentiments dont s'inspirent les magistrats*”.

Și acesta a fost idealul noului Prim-Președinte al Casației în decursul întregii și lungii sale cariere.

* *

Iată, în câteva cuvinte care este personalitatea morală și culturală a noului Prim-Președinte al Casației și iată care este marea și importanta sa activitate jurisprudențială înfaptuită zi cu zi și an cu an, în decursul lungii și strălucitei sale cariere de magistrat.

Rolul Casației fiind acela de a păstra unitatea și a fixa jurisprudența printr'o exactă și juridică aplicare și interpretare a textelor din Coduri și legi, desigur că noul Prim-Președinte al acestei înalte instanțe va ști să-și pună toată munca și toată autoritatea sa morală și intelectuală, de care a dat strălucite dovezi până acum, în îndeplinirea acestui mare și frumos rol al Curții noastre supreme: *unitatea și fixitatea jurisprudenței*.

Dacă jurisprudența franceză, se bucură de un prestigiu așa de universal recunoscut, acest mare prestigiu se explică tocmai din cauza unității și fixității ei. Ea este de sigur primitoare de învoire și de interpretări cât mai largi și mai profund sociale și democratice, dar întotdeauna ea nu s'a îndepărtat prea mult de principiile consacrate în doctrina dreptului.

Jurisprudența românească, în special jurisprudența Curții noastre de Casație, trebuie să tindă spre acelaș prestigiu și spre acelaș ideal de unitate și fixitate.

Iată un frumos rol științific și de pură doctrină juridică, pe care actualul Prim-Președinte al Casației cu superioara sa cultură și competență în deobște recunoscută, secundat de concursul luminat al distinșilor săi colegi, va ști să-l aducă la îndeplinire.

Gaius

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II

Audiența dela 9 Martie 1927

Președenția D-lui Oscar N. Nicolescu, președinte

Achilina Taurescu cu Ministerul Public

CUETE CU JURATI. — INFORMATORI CITATI DE PRESEDINTE IN VIRTUTEA PUTERII SALE DISCRETIONARE. — EXERCITAREA ACESTUI DREPT INAINTE DESCHIDERII DEBATERILOR. — ART. 302 PR. PENALĂ.

CURTE CU JURATI. — NOTIFICAREA LISTEI MARTORILOR. — NEINDEPLINIREA ACESTEI FORMALITAȚI. — SANȚIUNE. — ART. 340 PR. PENALĂ.

CURTE CU JURATI. — MARTORI CHEMAȚI DE PRESEDINTE IN VIRTUTEA PUTERII SALE DISCRETIONARE. — DACĂ DEPUJURĂMÂNTUL. — ART. 302 PR. CIV.

1. Cu toate că art. 302 pr. penală prevede că Președintele Curții cu Jurați va putea, în cursul *debaterilor*, să cheme și să asculte orice persoană în virtutea puterii sale discreționare, totuși acest drept și-l poate exercita și înainte de deschiderea *debaterilor* citând de mai înainte o persoană pe care o va asculta în urmă în instanță.

2. Formalitatea notificării listei martorilor și informatorilor nu este edictată de lege sub pedeapsă de nulitate și nici nu poate fi clasată printre formalitățile substanțiale, de oarece legiuitorul în primul aliniat al art. 340 cod. proc. penale care se ocupă de notificarea martorilor, arată care este sancțiunea neobservării acestei formalități, și anume opunerea la ascultarea martorilor cari nu au fostificați.

3. Deși art. 302 cod. proc. penale prescrie în aliniatul său ultim că martorii chemați de Președinte în virtutea puterii sale discreționare, nu depun jurământ, ci declarațiile lor sunt considerate ca simple informări, totuși împrejurarea că din eroare o asemenea persoană ar fi fost ascultată sub prestare de jurământ, nu poate atrage nulitatea, fiindcă acest jurământ nu este interzis sub pedeapsă de nulitate și întrucât acuzatul nu a făcut nici o opunere în această privință.

No. 1101 — Respins recursul făcut de Achilina Taurescu în contra deciziei Curții cu jurați Ilfov cu No. 173/926.

S'au ascultat din partea recurentă d-nii Take Policrat, Trajan Vasilescu și Spineanu.

Curtea deliberând,

Asupra motivelor de casare depuse în termen în următoarea cuprindere:

„Violarea art. 302, 340 și 346 proc. penală: exersarea de putere; violarea dreptului de apărare și ntervertirea audierii martorilor“.

Având în vedere că, prin decizia supusă recursului de față, recurenta Achilina Taurescu a fost condamnată la cinci ani reclusiune, în baza art. 225, 226, 227, 232 și 60 codul penal.

Având în vedere că, din procesul-verbal de audiență se constată că pe lângă martorii propuși de acuzare și apărare, au mai fost ascultați, tot ca martori, în virtutea puterii discreționare a Președintelui Curții, fără împotrivire din partea cuiva, și sublocotenentul Costea Ion, Măruță Ioan, Grigore Alexandru și Nuică Constantin, cari au fost citați în urma cererii făcută de partea civilă prin petiția înregistrată la Nr. 1938 din ajunul zilei de judecată.

Considerând că, după art. 301 și 302 cod. proc. penale, Președintele Curții cu Jurați este investit cu putere discreționară, în virtutea căreia poate lua toate măsurile ce va judeca folositoare pentru descoperirea adevărului; că, el poate să cheme chiar și prin mandat de aducere și să asculte orice persoană, și să ordone a se da cetire tuturor actelor pe cari el, în puterea sa suverană de apreciere, le-ar crede utile în cauză.

Considerând că, deși art. 302 cod. proc. penale dispune că Președintele Curții cu Jurați va putea „în cursul *debaterilor*“ să cheme și să asculte orice persoană, totuși este neîndoios că președintele poate să-și prepare, înainte de deschiderea *debaterilor*, exercițiul puterii sale discreționare în cursul acestora, și să citeze de mai înainte o persoană pe care o va asculta în urmă în instanță, în puterea sa discreționară, întrucât procedând astfel el nu face decât să ia măsurile necesare pentru a-și îndeplini datoria ce legea impune onoarei și conștiinței lui de a descoperi adevărul.

Considerând, prin urmare, că în speță recurenta nu poate forma un motiv de casare tras din împrejurarea că Președintele a dispus citarea, anterior deschiderii *debaterilor*, a persoanelor sus arătate cari au fost ascultate în cursul judecării procesului în virtutea puterii discreționare a Președintelui Curții cu Jurați.

Considerând că, recurenta nu poate cere casarea deciziei de condamnare, nici pentru motivul că martorii a căror citare și audiere s'a dispus de către președinte, nu i-au fost notificați, deoarece nu numai că legea nu cere ca asemenea martori să fie notificați acuzatului, dar, din contră, art. 340 cod. proc. penale, care se ocupă cu notificarea martorilor, dispune în mod precis și categoric că formalitățile ce cuprinde cu privire la notificarea listei martorilor, nu pot împiedeca întru nimic facultatea dată președintelui Curții cu Jurați prin art. 302 din acelaș cod.

Că, pe de altă parte, formalitatea notificării listei martorilor și informatorilor nu este edictată de lege sub pedeapsă de nulitate și nici nu poate fi clasată între formalitățile substanțiale, deoarece legiuitorul în penultimul aliniat al art. 340 cod. proc. penale arată care este sancțiunea neobservării acestei formalități, și anume opunerea la ascultarea martorilor ce nu au fostificați; de unde rezultă că acuzatul care înainte Curții cu Jurați nu uzează

de facultatea de a se opune la ascultarea martorilor sau informatorilor, — după cum constată în speță procesul-verbal de audiență, — ce nu i-ar fi fost certificați sau nu i-ar fi fost notificați în conformitate cu legea, nu poate invoca această neregularitate pentru prima oară în cașățiune.

Considerând că, deși art. 302 cod. proc. penală prescrie în aliniatul său ultim că martorii chemați de Președinte în virtutea puterii sale discreționare, nu depun jurământul, ci declarațiile lor sunt considerate ca simple informări, totuși împrejurarea că din eroare o asemenea persoană ar fi fost ascultată sub prestare de jurământ, nu poate atrage nulitatea, întru cât acest jurământ nu este interzis sub pedeapsă de nulitate și întru cât acuzatul nu face nici o opunere în această privință.

Că, în speță, procesul-verbal de audiență constată că ascultarea martorilor citați și audiați de Președinte în virtutea puterii sale discreționare s'a făcut „fără împotrivire din partea cuiva“.

Că, așa fiind, motivele de casare sunt nefundate și ca atare recursul urmează să fie respins.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN BUCUR. s. IV

Audiența dela 25 Mai 1927

Președenția d-lui N. Racoviceanu, consilier

Marin Ionescu cu Nicolae Ionescu

REVIZUIRE. — (CERERE DE). — UNDE TREBUE INDREPTATĂ. — ART. 293 PR. CIVILĂ.

Prin faptul renunțării părților la dreptul de apel, rămânând definitivă sentința primei instanțe, urmează ca în caz de revizuire cererea să fie îndreptată potrivit art. 293 pr. civilă, tot la acea instanță.

No. r58. — Admis apelul făcut de către Marin Ionescu în contra sentinței civile cu No. 786/926 a Trib. Ilfov S. II în proces cu Nicolae Ionescu.

S'au ascultat d-nii avocați Sicfert pentru apelantă și D. Nicolau pentru intrinet.

Curtea,

Asupra apelului făcut de Maria Ionescu în contra sentinței civile No. 786/926 a tribunalului Ilfov Secția II c. cor. prin care i s'a respins ca tardivă cererea ce a făcut de a se revizui sentința celui tribunal No. 1434/925;

Având în vedere susținerile orale ale părților, concluziunile lor scrise, actele și lucrările aflate în dosarul cauzei din care rezultă în fapt următoarele: Intimatul Nicolae Ionescu a cumpărat împreună cu soția sa Sultana N. Ionescu pe când se afla în viață, prin actul de vânzare autenticat de Tribunalul Ilfov secția de Notariat sub No. 10992 din 31 August 1911, imobilul situat în București str. Sabinelor No. 32, mai târziu prin actul de vânzare autentic de acelaș Tribunal sub No. 9856 din 1 Mai 1922, soții cumpărători Nicolae Ionescu și Sultana Ionescu vând o parte din acest imobil, fiicei lor, apelanta Maria Ionescu, după care făcându-se o nouă numerotație pe str. Sabinelor, porțiunea rămasă în patrimoniul soților Nicolae și Sultana Ionescu capătă No. 46, iar porțiunea trecută în patrimoniul apelantei Maria Ionescu, capătă No. 48. Inetând din viață Sultana Ionescu, soțul Nicolae Ionescu, ca proprietar pe jumătate

din imobilul din str. Sabinelor 46, intentă o acțiune în contra apelantei Maria Ionescu și fraților ei Lt. Sterian Ionescu și Gheorghe Ionescu, în calitate de fii ai def. Sultana Ionescu, prin care cere eșirea din indiviziune asupra imobilului situat în București, str. Sabinelor No. 32, astăzi 46, alăturând la acțiune și actul de vânzare autentic de Tib. Ilfov sub No. 10992/911; că la termenul de judecată de 2 Decembrie 1925, părțile fiind de acord asupra calității lor și asupra obiectului de împărțit, au cerut să se admită acțiunea și să se dispună împărțea averii prevăzută în ea, adică imobilul din București, str. Sabinelor Nr. 32, astăzi 46, în două părți egale, din care jumătate să se atribue tatălui lor, Nicolae Ionescu, iar cealaltă jumătate fiilor lui Maria Ionescu, Lt. Sterian Ionescu și Gheorghe Ionescu, renunțând tot odată și la dreptul de apel în contra sentinței, iar Tribunalul luând act de declarația părților, a admis în principiu acțiunea, ordonând eșirea din indiviziune a părților, asupra întregului imobil prevăzut în actul de vânzare aut. la No. 10992/911 situat în București, Strada Sabinelor No. 32;

Că apelanta a introdus cererea de față de revizuire, prin care pretinde că în modul cum s'a redactat sentința No. 1434/925 se înțelege că intră în divizare, pe lângă porțiunea din imobil care a aparținut intimatului Nicolae Ionescu și mamei sale Sultana Ionescu, situat în Str. Sabinelor Nr. 46 și pe acela cumpărat de apelantă cu actul Nr. 9856/922, situat în Str. Sabinelor No. 48, cerere de revizuire care a fost respinsă ca tardivă pe motivul că a fost introdusă peste termenul prescris de art. 296 proc. civilă;

Având în vedere că cererea de revizuire de față este întemeiată pe dispozițiunile art. 288 al. II procedura civilă și art. 296 proc. civilă care prevede că pentru acest caz cererea de revizuire se face în termen de o lună de la primirea copieii hotărârei.

Că în speță este necontestat de ambele părți, că apelantei, reclamantă în cererea de revizuire, nu i s'a comunicat nici până astăzi, copie de pe acea sentință și ca atare apelanta fiind în termen cu cererea sa, greșit Tribunalul a respins-o ca tardivă, indiferent dacă părțile au renunțat sau nu la dreptul lor de apel; mai ales că declarația de renunțare la dreptul de apel s'a produs înainte de a se redacta sentința, și partea n'a avut posibilitatea să cunoască în acel moment eroarea comisă de tribunal, când s'a redactat hotărârea;

Având în vedere că s'a mai susținut de intimați că cererea de revizuire ar fi inadmisibilă, fiind că hotărârea a cărei revizuire se cere era susceptibilă dd apel și art. 293 proc. civ. permite numai revizuirea hotărârilor rămase definitive pentru că acel text de lege prevede că cererile de revizuire se îndreaptă la instanța care a pronunțat hotărârea definitivă;

Considerând că în speță cererea de revizuire este bine îndreptată la Trib. Ilfov, care a pronunțat hotărârea atacată cu cererea de revizuire și care este o hotărâre rămasă definitivă prin renunțarea părților la dreptul de apel;

Având în vedere că în fond este necontestat că imobilul din str. Sabinelor Nr. 32, care a aparținut soților Nicolae Ionescu și Sultana Ionescu, poartă astăzi Nr. 46 și 48 în aceeași stradă; că prin acțiune se indică că se cere eșirea din indiviziune a imobilului din București, str. Sabinelor No. 32 astăzi 46; că prin urmare reclamantul din acțiunea principiață Nicolae Ionescu a înțeles, când a introdus acțiunea, să nu înglobeze și partea vândută de el, și defuncta sa soție Sultana Ionescu, apelantei Maria Ionescu, situată în București, str. Sabinelor No. 48;

Că deasemenia rezultă din sentința Tribunalului Ilfov Nr. 1434/925, că în fața Tribunalului nu s'a discutat nimic cu privire la imobilul din str. Sabinelor No. 48 și ca atare și înțelegerea părților n'a putut cuprinde și acest imobil și

că Tribunalul s'a pronunțat asupra unui lucru care nu s'a cerut și în consecință dispozițiunile art. 288 alin. II proc. civilă fiind aplicabile, cererea de revizuire a apelantei este întemeiată.

Că astfel fiind, apelul de față este fondat și urmează a fi admis.

Semnați: *N. Racoviceanu, I. G. Solomon, C. Petrescu.*

TRIBUNALUL ILFOV S. I-a C. C.

Audiența dela 1 Iunie 1927

Președenția d-lui C. Răileanu, judecător

A. W. Himmelstein cu I. Wappner

NULITĂȚI. — CARACTERIZAREA LOR. — APRECIEREA JUDECĂTORULUI DE FOND — CRITERIU DETERMINANT.

NULITĂȚI. — ACTE FĂCUTE DE O INSTITUȚIUNE PUBLICĂ. — CĂLCAREA FORMELOR PREVĂZUTE DE LEGEA ET ORGANICĂ. — RATIFICARE.

NULITĂȚI. — NERESPECTAREA LEGEI ORGANICE A UNEI INSTITUȚII. — CARACTERUL RELATIV AL NULITĂȚII.

NULITĂȚI DE ORDINE PUBLICĂ. — RATIFICARE, — IMOBIL PRIVAT AL UNEI INSTITUȚII PUBLICE. — ÎNCHIRIERE FĂCUTĂ FĂRĂ RESPECTAREA FORMELOR PREVĂZUTE DE LEGEA ORGANICĂ A INSTITUȚIUNII. — TRECEREA IMOBILULUI ÎN PATRIMONIUL PARTICULAR. — RATIFICARE.

1. Caracterizarea unei nulități, dacă este de ordine publică ori de ordine privată, cu caracter absolut sau relativ, este lăsată în sarcina judecătorului care în aprecierea sa nu are decât un singur criteriu, acela de a cerceta și stabili care a fost intenția legiuitorului atunci când a edictat acea nulitate, dacă el a fost condus de considerațiuni de ordin general pentru protejarea intereselor generale sau de considerațiuni de ordin privat în interesul unor anumite persoane.

2. Actele făcute de o instituție publică referitoare la un bun din domeniul ei privat, cu călcarea formelor prevăzute de legea de organizare respectivă, sunt susceptibile de ratificare, ceea ce exclude caracterul de ordine publică a nulității deduse din nerespectarea legii, care în acest caz numai poate fi considerată ca o lege de ordine publică.

3. Ori care ar fi caracterul unei nulități deduse din nerespectarea unei legi de organizare a unei instituții publice, din moment ce acea nulitate este creată numai în favoarea instituțiunii publice, nu poate fi ridicată decât de ea.

4. O nulitate chiar de ordine publică poate fi acoperită prin ratificare când cauza care o produce a încetat.

Astfel, dacă un contract de închiriere este lovit de o nulitate de ordine publică, din cauză că deși imobilul închiriat făcea parte din domeniul privat al unei instituții publice, a fost închiriat totuși fără licitație publică, din momentul însă în care acel imobil a eșit din domeniul privat al instituțiunii publice și a

reintrat în patrimoniul unui particular cauza care făcea ca actul să fie nul a încetat și deci nulitatea poate fi acoperită prin ratificare din partea noului achizitor.

No. 535. — Respinsă acțiunea intențială de A. W. Himmelstein în proces cu I. Wappner.

S'au ascultat d-nii avocați M. Vitzu și I. Micescu pentru reclamant și C. Panaitescu pentru pârât.

Tribunalul,

Asupra acțiunii introdusă de A. W. Himmelstein personal și ca mandatar al soției sale Elena Himmelstein, ambii cu domiciliu ales în București str. Colței 10, contra lui J. Wappner comerciant din București Bulevardul I. C. Brătianu 80, pentru a se anula contractul de închiriere autentificat sub No. 8075 din 1916 de Trib. Ilfov, secția notariat și în consecință a se ordona evacuarea imediată a sa din imobilul ce ocupă în București str. Lipscani 73 fost 85 pentru motivul că acest contract este lovit de un viciu de formă care atrage anularea lui.

Având în vedere că din susținerile orale și scrise ale părților și din actele dela dosar rezultă în fapt următoarele :

Epitropia bisericii Silvestru închiriază lui J. Wappner, imobilul său din str. Lipscani No. 73 cu respectarea formelor legale, adică prin licitație publică și cu autorizarea Casei Bisericei, după cum prevede legea, pe un period de 10 ani cu începere de la 23 Aprilie 1910 și până la 23 Aprilie 1920.

În 1916, pe când contractul era în curs, epitropia bisericii Silvestru face un alt contract pe un period de 10 ani, cu începere dela 23 Aprilie 1920 și până la 23 Aprilie 1930, de data aceasta însă, epitropia interpretând că ar fi vorba de o prelungire numai a vechiului contract, nu mai respectă forma licitației, ci se mulțumește numai cu aprobarea casei bisericeii.

În 1923 epitropia vinde acest imobil, prin actul aut. și transcris sub No. 10120 din 20 Iulie 1913 de Trib. Ilfov, secția notariat, lui A. W. Himmelstein, care, mai târziu în urma unor serii de convenții, devine coproprietar cu soția sa Elena asupra acestui imobil.

La 1 August 1923 noul achizitor A. W. Himmelstein face lui J. Wappner notificarea înreg. sub. No. 26202 prin care-i aduce la cunoștință titlul său de proprietate asupra imobilului din str. Lipscani 73, invitându-l totodată ca de aci înainte să i se adreseze D-sale pentru tot ce privește titlul pe temeiul căruia deține imobilul.

La 23 Aprilie 1924, Himmelstein primește și dă chitanță de descărcare chiriașului său Wappner pentru suma de 68.400 lei, sumă ce reprezintă chiria semestrială până la Sf. Dumitru 924, pe care o stabilize de comun acord, după cum se constată din chitanță și continuă a primi și celelalte chirii semestriale până la Sf. Dumitru 925, când chiriașul, probabil în urma refuzului din partea proprietarului, de a primi chiria pe semestrul Octombrie 925 Aprilie 926, depune, pentru a se descărca de plata aceste chirii, recipisa Casei de Depuneri No. 041851 la Judecătoria respectivă.

La 19 Ianuarie 1926 se introduce de către Himmelstein prezenta acțiune, prin care cere anularea contractului de închiriere din 1916 aut. sub No. 8175 pe motivul că acest a fost încheiat de către biserica Silvestru cu Wappner, prin bună învoială, nesocotind astfel dispozițiile legale, cari prevăd că închirierea trebuie făcută prin licitație publică.

Având în vedere că Himmelstein, reclamant în acțiune, își întemeiază acțiunea sa pe dispozițiile art. 88 din legea pentru organizarea administrațiunii centrale a Ministerului instrucțiunii publice și al Cultelor, a Casei Școalelor și a Casei bisericeii autocefale ortodoxe și înființarea casei artelor din 21

Aprilie 1906, care în aliniatul 3 prevede că: „Arendarea, închirierea, în genere exploatarea bunurilor bisericești se vor face prin licitație publică, conform legilor și condițiilor generale stabilite pentru bunurile de aceeași natură ale Statului sub aprobarea ulterioară a administrației casei bisericii”, și pe dispozițiile art. 70 din *legea contabilității publice a Statului din 21 Martie 1903* cu modificările aduse în 1904 și 1906 care prevede că: „Toate contractele din care derivă un venit sau o cheltuială a Statului trebuiesc să fie încheiate pe baza unor licitațiuni publice afară de cazurile indicate de articolul următor și de legile speciale” susținând că întrucât contractul din 1916, a fost făcut prin bună învoială și nu prin licitație publică, deci cu nesocotirea textelor de mai sus, urmează a fi anulat, el fiind lovit de o nulitate de ordine publică cu caracter absolut, de oarece legea contabilității publice este o lege de ordine publică.

De aci rezultă că Tribunalul va avea să se pronunțe dacă nulitatea de care este lovit actul de închiriere din 1916 este sau nu de ordine publică și cu caracter absolut așa după cum afirmă reclamantul.

Având în vedere că materia nulităților din dreptul civil, este una din cele mai dificile și mai puțin precizată, pentru că nici textele codului civil referitoare la această materie, nu precizează caracterul nulității ce prevede, și nici doctrina n'a parvenit să stabilească în mod definitiv distincțiunile dintre diferitele specii de nulități, așa că de și găsim nulități, unele prevăzute formal de textele din codul civil, iar altele deduse în mod virtual din cuprinsul textului, iar doctrina de și a stabilit o clasificare a nulităților în: nulități de ordine publică, de ordine privată, cu caracter absolut sau relativ, totuși caracterizarea unei nulități, dacă ea face parte dintr-o categorie sau alta, este lăsată în sarcina judecătorului, care în aprecierea sa, nu are decât un singur criteriu, acela de a cerceta și stabili care a fost intențiunea legiuitorului atunci când a edictat acea nulitate, dacă el a fost condus de considerațiuni de ordin general, pentru protejarea intereselor generale sau de considerațiuni de ordin privat în interesul unor anumite persoane.

Deci pe baza principiului arătat mai sus, urmează a se face și în speță caracterizarea nulității de care este lovit actul în discuțiune.

S'a susținut de reclamant că contractul de închiriere din 1916, fiind făcut fără licitație publică, deci în disprețul dispozițiilor art. 70 din *legea contabilității publice a statului*, care este o lege de ordine publică, este lovit deci de o nulitate care este și ea de ordine publică și cu caracter absolut.

Având în vedere că în realitate nu este vorba de călcarea legii contabilității publice a Statului, ci de călcarea unei legi de organizare a unei instituții de Stat și anume a legii de organizare a administrației Casei bisericii, care în ce privește administrația și realizarea veniturilor averii sale, s'a referit numai la art. 70 din *legea Contabilității Statului*, adică la forma licitației, căci liberă este orice instituție să prevadă în legea sa de organizare a administrației, că în ce privește realizarea veniturilor prin închirieri sau arendare a bunurilor sale, să se procedă conf. art. 70 din *legea Contabilității publice a Statului*, adică prin licitație publică, și nu s'ar putea susține, în cazul când s'a făcut un act cu nerespectarea formei licitației publice, că s'ar fi călcat legea Contabilității publice, ci că s'a călcat legea de organizare.

Așa fiind, urmează a se discuta dacă legea de organizare a Administrației bisericii este sau nu o lege de ordine publică.

Având în vedere că în această privință, atât doctrina cât și jurisprudența au stabilit în mod constant că actele făcute de o instituție publică referitoare la un bun din domeniul ei privat, cu călcarea formelor prevăzute de legea de organizare respectivă, sunt susceptibile de ratificare, ceace

excluce caracterul de ordine publică a nulității deduse din nerespectarea legii, care în acest caz nu mai poate fi considerată ca o lege de ordine publică. Dar oricare ar fi caracterul acestei nulități, deduse din nerespectarea unei legi de organizare a unei instituții publice, un fapt este cert că ea fiind creată numai în favoarea instituției publice, nu poate fi invocată decât de ea, așa că din acest punct de vedere este și relativă.

A se admite părerea susținută de reclamant că această nulitate are un caracter absolut, și deci că poate fi ridicată de orice parte interesată, ar însemna a se admite că și cealaltă parte, care a contractat cu instituția de Stat, să aibă dreptul de a invoca această nulitate și a cere anularea actului, ceace ar fi în contradicție cu principiile stabilite cu privire la această materie, atât de doctrină cât și de jurisprudență.

Din toate aceste considerațiuni rezultă că nulitatea de care este lovit contractul de închiriere din 1916, nu e de ordine publică, este o nulitate relativă și deci susceptibilă de a fi acoperită prin ratificare.

Astfel fiind, urmează că biserica prin primirea chiriilor semestriale de la 1920 și până la 1923 când a vândut imobilul reclamantului de azi, a ratificat și în consecință noul achizitor este obligat să respecte contractul, neputând cere anularea lui, din moment ce el a fost ratificat de autorul său.

Dar admitând teoria susținută de reclamant că nulitatea ar fi de ordine publică și cu caracter absolut, și că biserica nu ar fi putut ratifica, și că noul achizitor în calitate de ayant cause, succesori cu titlul particular al vânzătorului cu privire la acest imobil și pe baza clauzei din contract „că poate să procedeze față de chiriaș cum va crede de cuviință”, ar avea beneficiul acțiunii personale a bisericii, și totuși acțiunea de față este nefondată.

În adevăr, având în vedere principiul stabilit în doctrină că toate obligațiunile supuse anulării sunt în regulă generală susceptibile de ratificare indiferent dacă nulitatea este de formă sau de fond, relativă sau absolută, de interes privat sau de ordine publică,

Că această regulă suferă excepție în cazul în care voința părții este absolut în neputință de a face să dispară, la o epocă oarecare, nulitatea de care obligația este lovită și aceasta se întâmplă ori de câte ori această nulitate fiind tot odată de ordine publică și perpetuă, viciul obligațiunii să continue cu toate că a fost ratificată,

Având în vedere însă că tot doctrina a stabilit că o nulitate chiar de ordine publică poate fi acoperită și ea prin ratificare, când cauza care o produce a încetat.

Având în vedere că, dacă contractul de închiriere, este lovit de o nulitate de ordine publică, din cauză că acest imobil făcând parte din domeniul privat al unei instituții publice, a fost făcut fără licitație publică, din momentul însă în care acest imobil a eșit din domeniul privat al instituției publice și a intrat în patrimoniul unui particular, cauza care făcea ca actul să fie nul a încetat și deci nulitatea poate fi acoperită prin ratificare din partea noului achizitor, care nu mai este deci supus îngrădirilor legale în ce privește administrațiunea bunului intrat în patrimoniul său.

Având în vedere că noul achizitor putea, conform celor susținute de reclamant să ceară anularea contractului de închiriere, dar avea și dreptul de a ratifica în mod expres și deci și în mod tacit acel contract.

Având în vedere că reclamantul, devenit proprietar încă din 1923, cere anularea contractului tocmai în 1926, după ce în tot acest interval a primit de la chiriaș chiriile semestriale stabilite de comun acord, după cum rezultă din chitanța din 22 Aprilie 1924, urmează că el a ratificat acest

contract în mod tacit prin executarea lui timp de aproape doi ani și deci a renunțat la acțiunea în anulare.

Având în vedere că ratificarea nu ar fi fost opozabilă reclamantului dacă ar fi făcut dovada, că a primit chiriile semestriale, fără să aibă cunoștință că actul este viciat și deci supus anulării. N'a făcut însă și nici nu a cerut să facă o asemenea dovadă.

Având în vedere însă că reclamantul a încercat să înlăture ratificarea pe motiv de dol, pretinzând, după cum se constată din întrebările puse la interogator pârâtului, că a primit chiria fiind indus în eroare de chiriașul său, că se va muta din imobil cât de curând, fără să mai fie nevoie de a-i face o acțiune în anulare.

Or, pârâtul, în răspunsul său, neagă acest fapt, așa că nici această dovadă nu a putut-o face.

Astfel fiind, urmează că contractul a fost ratificat și deci reclamantul a renunțat la acțiunea în anulare.

Din aceste motive, respinge.

Semnă : C. Răileanu.

JUD. OCOLI. MIXT MOINEȘTI (BACAU)

Audiența dela 27 Septembrie

Judecător, Constantin Crețu

Alex. Moldoveanu și alții cu Rudolf Tilich

CONTRACTE ȘI CONVENȚIUNI.—STIPULAȚIUNE PENTRU ALTUL. —
TERTIU BENEFICIAR.—VALABILITATEA CONVENȚIEI.—ART. 942
ȘI URM. COD. CIVIL.

PLATA.—EFECTUAREA EI CU BUNĂ CREDINȚĂ.—DEBITOR PLĂ-
TITOR.—POSESORUL CREANȚEI.—PROPRIETAR APARENT.—ART
1097 COD. CIV.

1. Contractul actual stipulat pentru altul este în legislația noastră, spre deosebire de vechiul drept roman și francez, perfectat, din momentul obligării părților principale independent de vre-o adesiune posterioară a terțiului beneficiar, fără ca prin aceasta să se contrazică principiul potrivit căruia contractele nu au putere decât între părțile contractante, fiindcă contractând părțile au voit de comun acord astfel, iar terțiul beneficiar, poate în caz când interesul lui este lezat să renunțe la contract.

2. Dispozițiunile art. 1097 cod. civil potrivit căroră plata făcută cu bună credință aceluia ce are creanța în posesiunea sa, sunt aplicabile atât posesorului cu titlu universal cât și celui cu titlu particular, chiar dacă mai în urmă actul de creanță ar fi fost desființat sau anulat, destul ca să fi fost făcut de bună credință și ca buna credință să existe numai în persoana debitorului plătitor.

Astfel, plata actelor de administrație, precum la închirierile până la cinci ani, este perfect valabilă dacă este făcută cu bună credință în mâinele proprietarului aparent.

No. 523. — Răspunsă acțiunea intentată de Al. Moldoveanu și Gh. Ciumete în proces cu Rudolf Tilich.

S'au ascultat de-ni avocați Aurel Ștefănescu pentru reclamanți și S. Leibovici pentru pârât.

Judecata,

Asupra acțiunii civile intentată conform legii proprietarilor de către. Alex. Moldoveanu din Odorheiu și Ch. Ciumete din Moinești prin petițiunea înreg. la No. 10274/1927 în contra lui Rudolf Tilich tot din Moinești, pentru rezilierea contractului, evacuarea chiriașului pârât din imobilul situat în orașul Moinești, str. Sf. Gheorghe și obligarea lui la plata sumei de 11250 lei chirie datorată, plus cheltuieli de judecată.

Având în vedere actele și lucrările din dosarul de față, cum și actele aflate la Dosarul No. 381/924,

Având în vedere susținerile orale și concluziunile scrise ale părților,

Având în vedere că, din toate acestea se constată în fapt următoarele :

La 11 Maiu 1923 Ghiță Vlad din Moinești, vinde cu actul autentificat la No. 809/923 de Judecătoria Moinești, imobilul de astăzi în litigiu lui Gh. Th. Cobuz din com. Agâș, care la scurt timp revinde acest imobil printr'un act semnătură privată reclamanților de astăzi : Al. Moldoveanu și Gh. Ciumete din Moinești, însă prin acest act Gh. Th. Cobuz stipulează în mod expres în favoarea lui Ghiță Vlad că, cumpărătorii nu vor avea decât nuda proprietate, rămânând ca uzufructul să rămână, până la săvârșirea lui din viață, lui Ghiță Vlad.

După confecționarea actului sub semnătură privată, nouii proprietari închiriază imobilul cumpărat, tot cu act sub semnătură privată lui I. Ciobanu din Moinești.

Însă prin acțiunea înreg. la No. 2017 din 3 Aprilie 1924 Dos. 381/924, Gh. Th. Cobuz cere evacuarea acestui chiriaș, iar Judecătoria Moinești prin Cartea de Judecată civilă rămasă defibitivă, ordonă evacuarea chiriașului Ion Ciobanu, hotărîre care s'a și executat.

La această executare, Alex. Moldoveanu face contestație, însă după două termene, contestația este scoasă din rol, din lipsă de diligență a contestatorului.

În răstimp, Gh. Th. Cobuz se plînge Parchetului că, dânsul în realitate a vrut să închiriază imobilul lui Al. Moldoveanu și Gh. Ciumete, dându-le în acest scop o semnătură în alb, însă că dânsii i-au falsificat declarația de închiriere, complectând actul cu o declarație de vânzare, astfel că afacerea ia o întorsătură penală.

Mai înainte de evacuarea lui Ion Ciobanu, Rudolf Tilich, pârâtul de azi, venit atunci dela Roman, subînchiriază o parte din imobilul în litigiu dela Ion Ciobanu, plătind chiria direct proprietarului (interogatorul lui R. Tilich și procesul verbal de evacuare a Poliției Moinești din 10 Noembrie 1924 aflat la Dod. No. 381/924).

Pus în fața unei hotărîri definitive și executate care a dat câștig de cauză lui Gh. Th. Cobuz ca proprietar, întărit în convingerea lui că, Gh. Th. Cobuz este adevăratul proprietar prin faptul că Al. Moldoveanu face o contestație la executare și apoi se dezistă dela ea și că opinia publică socoate pe Gh. Th. Cobuz, adevăratul proprietar și victima a falșului lui Al. Moldoveanu și Gh. Ciumete care sunt instruiți în penal, Rudolf Tilich care stătea deja în casă și care avea nevoie de casă, contractează de bună credință cu Gh. Th. Cobuz închirierea imobilului până la 26 Octombrie 1927, plătindu-i de bună credință și regulat chiria până la 20 Iulie 1927 când se vede acționat în judecată de actualii reclamanți pentru evacuare și plată de chirie.

Având în vedere că în intervalul dela 10 Noembrie 1924 și până astăzi, adecă aproape trei ani, actualii reclamanți nu au depus nici o diligență pentru regularea poziției lui R. Tilich, adică evacuarea lui sau obligarea lui la plata chiriei, cu alte cuvinte, nici o diligență care ar fi denotat

că ei sunt proprietarii, ci s'au abținut dela orice activitate, contribuind cu aceasta la convingerea lui R. Tilich și a publicului că, nu ei sunt proprietarii.

Considerând că, în drept pentru a hotărî asupra capetelor cerute prin acțiunea intentată, adică asupra rezilierii contractului, evacuării și p,ății chiriei, trebuiește ca, mai întâiu să se stabilească calitatea de proprietari a reclamanților.

Având în vedere că prin actul de proprietate sub semnătură privată depus la dosar, se constată că unul din părți, vânzătorul Gh. Th. Cobuz la contractarea vânzării, a stipulat uzufructul imobilului în favoarea unei a treia persoane, Ghiță Vlad, care a fost absent la contractare, lăsând cumpărătorilor, reclamanții de azi, numai nuda proprietate.

Considerând că urmează a decide dacă această stipulație pentru altul este validă,

Considerând că stipulațiunile pentru altul care în dreptul roman vechiu erau interzise (*nemo alteri stipulari potest*) din cauza sistemului formular, au fost admise în dreptul bizantin ca o donațiune — *cum modo* (donație cu sarcini), menținută de vechiul drept francez și italian care, considerau nulă stipulațiunea pentru altul, numai în cazul că nu se desemna obiectul și persoana terțiului beneficiar (*Marcel Planiol — Traité élémentaire de Droit Civil* ediția IV, Vol. I, pag. 399 No. 1214) și de codul Napoelon prin art. 1119—1121 care condiționează validitatea stipulațiunei pentru altul de existența unui interes direct sau indirect.

Considerând că, la redactarea codului civil român, legiuitorul a suprîmat articolele respective din codul Napoelon (art. 1119—1121) tocmai pentru a curma piedicile care se opuneau la validitatea stipulațiunilor pentru altul.

Considerând că piedicile puse în dreptul roman și cel francez erau datorite concepțiunei pur personale a raporturilor de obligațiuni care constituiau fundamentul juridic al raportului contractual.

Considerând că dreptul fiind o știință dinamică, isvorită din necesitățile sociale și pentru reglementarea intereselor sociale, își transformă legile, adaptându-le ocnepțiilor actuale de viață.

Considerând că prin desvoltarea raporturilor moderne și în special a celor comerciale, fundamentul juridic al obligațiilor cată să devină din personal oarecum real, considerându-se obligația ca o sarcină nu a persoanei și a patrimoniului obligatului.

Potrivit acestei concepțiuni astăzi se poate face față nevoilor noi isvorâte în secolul al XIX și XX, după care se poate valid contracta între două persoane, astfel încât creditorul obligației să fie altul de cât părțile contractante.

Contractul actual stipulat pentru altul este spre deosebire de vechiul drept roman și francez perfectat din momentul obligării părților principale, independent de vreo adesiune posterioară a terțiului beneficiar.

Numai pe baza acestor noi concepțiuni, se pot valid justifica existența titlurilor la purtător, donațiunile prin intermediari, asigurările asupra titlurilor la purtător, donațiunile prin intermediari, asigurările asupra vieții în favoarea unui al treilea, contractele de concesiuni publice, când persoanele morale stipulează cu furnizorii sau antreprenorii anumite obligații față de public.

Această concepțiune juridică nu se contrazice într'un nimic cu principiul fix al relativității contractelor după care contractele nu au putere decât între părțile contractante, deoarece contractând, părțile au voit de comun accord astfel, iar terțiul beneficiar poate, în caz că interesul lui este lez, să renunțe la contract. (*Mateiu Cantacuzino, Elementele dreptului civil N. 549 pag. 468*).

Considerând deci că, în speță, stipulațiunea în favoarea lui Ghiță Vlad este validă, independent de manifestația posterioară de voință a lui, ci din momentul însăși a con-

tractării dintre Gh. Th. Cobuz pe de o parte și Al. Moldoveanu și Gh. Ciumete pe de altă parte.

Considerând că, în contractul de vânzare intervenit între ei și care formează titlul de proprietate al reclamanților, s'a stipulat expres în favoarea lui Ghiță Vlad uzufructul imobilului, rămânând numai nuda proprietate reclamanților.

Că deci reclamanții neavând proprietatea deplină și completă și lipsindu-le unul din atributele ei, uzufructul, ei nu au nici calitatea de a reclama folosința imobilului în litigiu, asupra căruia nu ei ci numai Ghiță Vlad poate contracta, acționa și transige; astfel evacuarea din imobilul în litigiu și plata de chirie reclamată, nu o pot ei cere și acțiunea urmează a fi respinsă prin lipsa de calitate.

Considerând că chiar dacă s'ar admite că reclamanții au proprietatea deplină cu toate atributele ei, totuși ei nu sunt în drept a cere chiria dela pârătul chirieș Rudolf Tilich, care a plătit-o deja și cu bună credință proprietarului aparent Gh. Th. Cobuz, eliberându-se astfel valabil conform art. 1097 cod. civl.

Considerând în adevăr că, pentru a fi socotit posesorul creanței în sensul art. 1097 cod. civ. înseamnă a fi investit cel puțin în aparență cu calitatea care conferă dreptul de a exercita creanța și a o aduce la îndeplinire. (*D. Alexandresco Dr. civ. român, Tom. VI pag. 470 sus*).

Considerând că art. 1097 este aplicabil atât posesorului cu titlu universal cât și celui cu titlu particular, chiar dacă mai în urmă actul de creanță ar fi fost desființat sau anulat, destul ca, să fi fost făcut de bună credință și ca buna credință să existe numai în persoana debitorului plătitor (*D. Alexandresco op. citată*).

Considerând că legiuitorul când a declarat validă plata făcută în mâinele creditorului aparent, a avut în vedere două considerațiuni: 1. că de multe ori, debitorului îi este greu ca să controleze autenticitatea creditorului său, mai ales când el este socotit ca atare de public, de terții și 2. că adevăratul creditor nu merită alt sprijin pentru neglijența de a nu fi reclamat creanța la timp, decât recursul în contra creditorului aparent (*Jura vigilantibus non dormientibus succurunt*).

Considerând că dacă în doctrină și jurisprudență chestiunea este controversată în ce privește plata actelor de dispozițiune, nici o îndoială nu mai rămâne și toți sunt de accord că plata actelor de administrație precum la închirierile până la 5 ani, este perfect validă dacă este făcută cu bună credință în mâinele proprietarului aparent (*D. Alexandresco op. citată*).

Considerând că, în speță, atât pârătul R. Tilich cât și terții (publicul) și-au făcut convingerea că adevăratul proprietar al imobilului în litigiu este Gh. Th. Cobuz, convingere rezultată dintr'o hotărîre definitivă care recunoștea ca atare calitatea de proprietar a lui Gh. Th. Cobuz și dată în urma confecționării actului de proprietate a actualilor reclamanți, convingere întărită prin faptul că, Al. Moldoveanu face contestație la executarea acestei hotărîri și se dezistă apoi de la ea și de faptul că, actualilor reclamanți li se contestă pe cale penală, dreptul de proprietate și că ei neglijează timp de trei ani să facă vreun act de proprietate, lăsând nesupărat pe Gh. Th. Cobuz să închirieze și pe pârătul R. Tilich să se folosească de imobil.

Că astfel fiind, pârătul R. Tilich, plătind de bună credință chiria proprietarului aparent Gh. Th. Cobuz, el s'a eliberat valabil de plata chiriei, iar actualii reclamanți nu mai sunt în drept să o ceară, astfel că și din acest punct de vedere, acțiunea urmează a fi respinsă ca nefundată.

Pentru aceste motive, respinge.

Semnăt: Constantin Crețu.